

Der er myrer på min mad

Skrevet af Signe og Maria, volontører på Projekt Zambia efteråret 2015.

Mens vi sidder her i Eventure Village og snakker om vores første to måneder på projektet, udbryder Signe: "Der er seriøst myrer overalt, og jeg spiser dem. Jeg er totalt ligeglad!" Vi tænker tilbage på første dag, og hvad der er sket siden da...

Helt udmattede går vi gennem Lusaka Lufthavn.

Det første, der møder os, er to mænd i kittel, der sætter et pistol-lignende redskab (der i virkeligheden bare er et moderne termometer) for vores pander. Vi føler os mistænkte, men finder hurtigt ud af, at vi er kommet til et land med helt andre farer og bekymringer end derhjemme.

Lettede og Ebola-fri går vi ud i Lusakas støvede sollys, hvor taxamanden Niebert venter på at køre os til vores hostel.

Kort tid efter sidder vi tætpakket sammen i en meget lille taxa. Vi er fem danskere, der skal være frivillige på Project Zambia. Vi har allerede overskredet privatsfæren med tusind længder. Vi er trygge ved hinanden, og ved at foran os ligger 16 timers buskørsel mod det nordlige Zambia, som vi sammen skal tilbringe med hovederne hvilende på hinandens skuldre i Afrikas mørke nat.

I varme Mpulungu bliver vi hentet af Gilbert i en grøn Jeep. Med baggagen på taget kører vi ned til havnen, hvorfra vi sejler gennem dalen på den smukke Tanganyika sø. Efter en times tid på båden med fedtet hår og en god appetit på både frokost, og hvad livet på campen mon byder på, dukker Eventure Village op i horisonten. En rødhåret hund og en lyshåret fyr står og vinker os velkomne. Fra første øjekast er vi imponerede over campen med hovedbygningen, der skyder i luften som et fyrtårn blandt de store, smukke mangotræer.

Allerede fra dag 1 opstår første udfordring. En mave begynder at rumle og ejeren får travlt med at løbe på toilet flere gange i træk. Det viser sig dog, at han ikke er den eneste, der skal bøvlle med maven. De første par uger går med henholdsvis toiletbesøg og stor omsorg for hinanden. Dag og nat mødes man på vej mod toiletterne, og diarré er et emne, som flere gange bliver vendt ved middagsbordet. Vi kan alle sætte os i hinandens situation og udvikler hurtigt tætte venskaber.

Efter en uge ankommer Vickie og Lars til projektet. Vi starter på undervisningsforberedelse til det kommende modul. Vi arbejder fra 7:30-16:00 hver dag, og får hurtigt en døgnrytme med tit 9 timers søvn om natten. Som volontører mærker vi hurtigt, at vi bliver taget seriøst med de kompetencer, vi har at byde på, og der bliver sat forventninger til os, så vi oplever, at vi kan meget mere, end vi troede. Når arbejdsdagen er færdig, er der mulighed for at koble fuldstændig fra; vi kan hoppe i en kajak, tage en snak eller snuppe en dukkert i bølgerne. Vi finder ud af, at der er ro og tid til at mærke os selv, og at det er dejligt, at vi ikke skal omstille os hele tiden. Pludselig ser vi os selv i helt nye rammer og har mulighed for at udvikle nye sider af os selv. Som volontører bidrager vi til gruppen med mange forskellige kompetencer, så vi supplerer hinanden og indgår på den måde i et stærkt fagligt og socialt fællesskab. At

blive taget ud af vores vante comfort-zone gør, at vi bliver åbne på en ny måde både overfor mennesker og udfordringer.

Pludselig oplever vi os selv i helt nye situationer, som vi ellers ikke havde kunne forstille os; som at stå foran 18 zambianske elever og undervise i, hvordan man ud fra en god idé kan starte en forretning op i Zambia, eller som at gå frem og tilbage i den afrikanske middagssol fra stranden og op til hovedbygningen med mange kilo tunge sække med svinefoder på nakken. Et andet øjeblik står vi med svingende hofter og danser til meget hede zambianske rytmer, og ved at vi aldrig vil kunne overgå elevernes naturlige bevægelser, men vi danser bare alligevel.

I det hele taget bliver vi meget inspirerede af elevernes måder at turde at stille sig frem, både når det gælder sang og dans - men også når der skal gives ord med på vejen. De har en oprigtig tilgang til de opgaver, der bliver stillet, både fagligt og socialt.

Når man kommer fra det danske velfærdssystem med gratis uddannelse og et pres fra staten om, at man færdiggør sit studie hurtigst muligt, og hvor ens identitet i høj grad er forbundet med uddannelse og karriere på godt og ondt, bliver man overrasket over, at høre eleverne fortælle om, hvordan de i deres landsbyer bliver grint af, når de siger, at de ønsker at blive til noget gennem uddannelse. Da får vi en fornyet taknemmelighed over, hvor privilegeret vi egentlig er, og vi bliver imponeret over elevernes gå-på-mod på trods af manglende støtte. Projektet giver mening, da det netop støtter eleverne i, at deres drømme faktisk kan realiseres gennem uddannelse.

Efter nu at have været på projektet i snart 2 måneder, mærker vi, hvordan projektet sætter sine spor i vores bevidsthed. Vi oplever helt konkret at være en del af noget større, der skaber ringe. Som frivillige indgår vi i en konstant foranderlig proces, hvor projektet hele tiden er under udvikling, og hvor nye ideer opstår og bliver til små og store projekter, der skal virkeliggøres i fællesskab. Vi bliver nysgerrige og motiverede for at følge med i, hvad fremtiden bringer for Project Zambia og de mennesker, der er involveret.

Når vi sidder derhjemme og ser nyheder, kan verdens fattigdom og elendighed være svær at fatte og få ind under huden, men her på projektet røres vi af helt konkrete, personlige historier, der sætter vores egne problemer og behov i perspektiv.

Der er bare meget større problemer i verden, end at der er myrer på vores mad.